

Olen noin sata vuotta vanhempi kuin miltä näytän

Julkaistu 5.3.2019

Olen 25-vuotias mies, diagnoosi toistuva määrittämätön masennus ja pelihimo. Diagnoosin määrittäminen vielä kesken.

Muistan, että 12 vuotta sitten, yläasteen seitsemännellä luokalla, ensimmäisen kerran kokeilin tupakkaa. Jäin heti koukkuun. Muistan myös kuinka silloin oli hienoa ja jännittävää käydä kaupassa tunkemassa pikkuhilut pelikoneisiin ja toivoa ettei myyjät huomaisi. Voi kun olisin silloin tiennyt mitä elämälleni tein.

Kun täytin 15 ja samana kesänä pääsin ripille, muistan että suurin osa saamistani lahjarahoista menivät pelikoneisiin, olinhan silloin jo täysi-ikäinen pelaamaan raha-automaattiyhdistyksen automaatteja. Jouduin sinä kesänä ensimmäisen kerran hankaluuksiin ongelmani kanssa. Tupakkaa oli pakko olla koko ajan, mutta pelaamiseenkin piti saada rahaa. Aloin varastelemaan rahaa vanhemmilta ja sukulaisilta. Ja olin siinä todella hyvä, ja kesti pitkään ennen kuin ensimmäisen kerran jäin kiinni. Jatkoin silti varastelua, ja aloin tekemään sitä myös kaupassa. Saatoin päivän aikana monta kertaa käydä näpistelemässä energiajuomia, karkkia yms. Sitten myin näitä kavereille muutamilla euroilla ja vaihdoin niitä myös tupakkaan. Alkoholia en teininä paljoa juonut.

Aloin seurustelemaan ex-vaimoni kanssa kun olin 16. Muutimme yhteen 2012 kun täytin 18. Sinä kesänä olin kesätöissä ja sain ensimmäisen kunnan palkkani. Voi että sitä rahan määrää. Silloin pelaamiseni alkoi pikkuhiljaa lipsua pahempaan suuntaan. Syksyllä en enään jaksanut käydä koulua, vietin päiväni ennemmin huoltoasemilla, pelikoneilla.

Jossain vaiheessa syksyllä 2012 otin ensimmäisen pikavippini. Ja seuraavan. Ja seuraavan. Ja kierre oli valmis. Sain työpaikan alkuvuodesta 2013 ja huokaisin helpotuksesta. Nyt saisin velat kuitattua. Noh, tietäähän sen miten siinä käy, kun riippuvainen ei myönnä edes itselleen ongelmaa. Piilotin kaikki vippilaskut työpaikallani kaappiini ja suljin ongelman mielestäni. Kunnes yhtenä päivänä puoliso kerkesi kotiin ennen minua ja kompastui laskupinoon eteisessämme. Sinä päivänä kun tulin töistä, keittiössä odotti äiti ja puoliso. Äiti lupasi hoitaa pikavippini (3000), jos minä lupasin olla pelaamatta. Näin tehtiin. Samoihin aikoihin puolisoni alkoi odottamaan esikoistamme.

Myöhemmin keväällä peliongelma lähti uudelleen käsistä ja vielä pahemmin kuin edellisellä kerralla. Velkaa oli yli tuplatan edelliseen (10000). Ja kun en saanut enään itse vippiä mistään, niin aloin ottamaan sitä puolisoni nimiin. Riippuvuus alkoi syömään minua sisältä päin. En syönyt enää mitään, keskittyminen oli vaikeaa. Huomasin koko ajan vain ajattelevani mistä saisin kasaan semmoisen määrän rahaa, millä saisin kuitattua kaikki velat yhdellä kertaa. Ratkaisua ei löytynyt. Olin masentunut, pelko kiinnijäämisestä ja muiden ihmisten tuomitsemisesta, vihasta ja pettymisestä ahdisti. Harkitsin jopa itseni tappamista. Mutta sitten kun puolisoni ja perheeni sai tietää kaikesta, olo jotenkin helpottui.

Ensimmäistä kertaa elämässäni sain apua ongelmaani. Kävin viikottain psykologilla juttelemassa, mutta siitä ei ollut apua. Sieltä sain kuitenkin kuulla nimeettömät pelurit - vertaistukiryhmästä. Päätin kokeilla, eihän minulla ollut mitään menetettävää. Vertaistuki olikin se millä sain itseni lopettamaan pelaamisen, ja olin pelaamatta 554 päivää. Armeija katkaisi viikottaiset ryhmässä käymiset ja päädyin jossain vaiheessa ajattelemaan, että voisin pelata kuin normaalit ihmiset. Ja siinä onnistuinkin neljän vuoden ajan.

2018 oli muutosten vuosi. Alkuvuodesta aloitin ssri lääkityksen masennukseeni. Alkoholi alkoi maistua enemmän. Kesällä menetin työpaikkani, muutin pois vaimoni ja kolmen lapseni luota, mutta niihin ei kuitenkaan liittynyt mitään riippuvuuteen liittyvää. Pelaaminen alkoi taas pikkuhiljaa lipsua ja yhtäkkiä syksyllä huomasin olevani 50 000e veloissa. Lääkitystäni muutettiin kun ei tuntunut olevan enään apua. Aloin myös itse lääkitsemään ahdistustani, alkoholilla. Pelasin ja ryyppikelin kaikki, mitä minulle jäi pakollisten asumiskustannusten jälkeen. En kuitenkaan juonut viikolla kännejä, joten uskottelin itselleni ettei minulla ole ongelmaa alkoholin suhteen, olinhan työtön, ja kalenterini näytti tyhjää. Mitä pahaa on viikolla ottaa pari siideriä iltaisin.

Aloitin vuoden 2019 hyvällä menestyksellä. Sain uuden hoitokontaktin, jonka kanssa homma sujuu, ja sitä kautta myös kontaktin sosiaalitoimistosta. Sieltä saan apua velkojeni hoitamiseen.

Olen ollut nyt 48 päivää pelaamatta, eikä oikeastaan joka päivä tule edes tarvetta pelata. Vielä en ole päässyt käymään GA -kokouksessa. Alkoholia menee, mutta se on toinen tarina.

Nimimerkki:

life.will.out

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/pelaaminen/olen-noin-sata-vuotta-vanhempi-kuin-milta-naytan>